

derfra, og atter efter en 4 Maaneders Pause et fjerde og sidste, hvormed den vulkaniske Virksomhed synes afluttet paa dette Sted. Samtlige Kratere ligge i en næsten lige Linie fra N—S (egentlig fra N.t.V.—S.t.V.) og ere fordelte i tre større Grupper, svarende til de forskjellige Hovedudbrud. Lavastrømmene fra samtlige Kratere, hvoraf der er mindst en 9—10 større (se Kortet), danne et sammenhængende Parti, der har en Længde af henved 3 Mil fra N—S, medens Bredden er temmelig variabel paa Grund af de mange Udløbere, som de enkelte Lavastrømme have udsendt til Siderne, saa at den gjennemsnitlig kan ansættes til $\frac{1}{4}$ Mil. Paa Grund af Terrainforholdene, der kun frembyde yderst faa Hindringer for den frie Bevægelse til Siderne, er Lavaen intetsteds fluvet op til betydelige Højder; Tykkelsen udgjør ved Nanden en 10—15 Fod og vøjer noget henimod Kraterne. Lages nu i Betragtning, at alle Jordbninger i det for Næsten temmelig jævne Terrain naturligvis først ere bleve udfyldte, og at Lavaens Mægtighed paa saadanne Steder maa være noget større, kan den gjennemsnitlige Tykkelse ikke ansættes til mindre end 25 Fod, hvorefter hele den udstømmede Lavamasse i det Mindste maa have udgjort 10,000 Millioner Kubiffod. Ved Besøvs Udbrud i 1794 og 1855 havde Lavastrømmene et Rumfang af henholdsvis 685 og 544 Millioner Kubiffod, saa at i Sammenligning dermed har Lavamassen i Myvatns Dræfi 1875 været 15—18 Gange større. Derimod er den noget mindre end Sella's Lavastrøm i 1845, der efter Schythes Angivelse udgjorde 14,400 Millioner Kubiffod, ikke at tale om de Lavastrømme, som Skaptajøkel udsendte i 1783, der paa sine Steder havde en Mægtighed af 500 Fod, og hvis samlede Masse anslaaes til at have et større Kubifindhold end hele Bjergene Mont Blanc.

Saadan Lavaens Bestaaffenhed angaar, da er den basaltisk, har været temmelig tykkflydende, og paa Grund af en hurtig Afkjøling er Overfladen i høi Grad ujevn af sammenfkruede Lavastodser. Saar man fra Nanden af Lavastrømmen, der allevegne dannes af den tættere Lava, henimod Kraterne, bliver den efterhaanden løsere og mere svampet. En Mængde uregelmæssige lodrette Kløfter strække sig fra Kraterne straaelformigt ud til alle Sider, for en stor Del en Følge af den ved Afkjølingen foregaaende Sammentrækning, saavel som hidrørende fra partielle Sænkninger, hvor Lavaen er flydt bort under den størkede Overflade.

Kratere ere, som saa ofte er Tilfældet, opbyggede af slaggeagtig Lava, have derfor ikke megen Sammenhængskraft og ved flere af dem ere større Partier, og paa et Sted er ved Udbruddets Slutning endog hele den ene Side sunken tilbage i Kratersvælgelget, der derved aldeles har Luften sig. Intet af disse Kratere opnaar nogen betydelig Højde; denne er ved et af de nordligste 93 Fod og ved to af de sydligere 73 og 108 Fod over Hedesletten, medens de fleste andre have en endnu ringere Højde. Som ved alle vulkaniske Udbrud har dette ogsaa været ledsaget af en Udviikling af Vanddampe, der har haft en væsentlig Andel i Dannelsen af den slaggeagtige Lava, der ikke er flydt, men kastet ud af Kraterne, som Lavatjavser (Storier) med de mest barokke Former, og efter den Højde, hvortil de ere kastede op i Luften, ere de faldne ned i Nærheden af Krateret i mer eller mindre størkede Tilstand. Ved et Par af de nordlige og sydlige Kratere har Dampudviklingen været stærkere end ved de andre, hvilket fremgaar af den store Mængde vulkaniske „Bomber“, som der ere udkastede. De ere nærmest at betragte som uhyre Lavabraaber, der størke i Luften, inden de faldt ned, og mange af dem have et Tvermaal af 1—2 Fod. De høre til det Slags, der har en tæt Skorpe og celluløs Kjerne. Udbruddet sluttede her med en Afskærgen, men paa Grund af stille Veir, Aftens fyfifte Bestaaffenhed og forholdsvis ikke betydelige Mængde var den ikke spredt ret langt fra Udbruds-aabningerne og havde derfor heller ikke anrettet nogensomhelst Skade. Det var heldigt, at den vulkaniske Kraft spredte sine Virkninger paa to temmelig fjernt fra hinanden liggende Punkter; thi, hvis den voldsomme Dampudvikling, der kastede Pimpstener ud fra Vulkanen i Aska, tænkes henlagt til Myvatns Dræfi, vilde den ødelæggende, sorte og tunge Afke let være bleven spredt ud over Ostlandets frugtbare Egne istedetfor den næsten usladelige lette Pimpstensafke.

Da jeg undersøgte disse Vulkaner i Myvatns Dræfi i Juli Maaned d. A., var der kun yderst faa, ja næsten umærkelige Spor tilbage af den vulkaniske Virksomhed, der det foregaaende Aar havde spredt et glødende Lavadække ud over et Areal paa henved 1 Kvadrantmil, og derved ligesom med et Slag tilintetgjort dettes Vegetation for lange Tider. Det var en aldeles forsvindende Mængde Vanddampe, der nu steg op paa enkelte Steder, Svoovbrinteudviklingen var ligeledes yderst ringe, kun var der endnu nogen varme i de dybere Lag, fra hvilke der strømmede varm Luft op igjennem den porøse Lava, navnlig igjennem de talrige Spalter i samme. Temperaturen var i en af disse tæt ved Toppen af et af de nordlige Kratere i 6 Fods Dybde endnu 300° C, men i Lavastøfterne udenfor Kraterne i Forhold til Afstanden fra disse kun 200—130°.

De vulkaniske Udbrud i Italien ere ofte i høi Grad interessante ved de forskjellige